

11 EYLÜL'ÜN İKİ YANI; "ÖNCESİ ve SONRASI"

Prof. Dr. İ. Reşat Özkan

İleri sürülen gerekçeleri ve amaçları ne olursa olsun ve kimden gelirse gelsin terörün ve insan yaşamına yönelik hareketlerin hiçbirini korunmayı hak etmiyor. Masum insanların yaşamına kast eden bu türden olayları kendi içinde gruplara ayırmanın ve onlara bir meşruiyet kazandırmaya yönelik çabaların, bırakınız savunulmasını, himaye edilecek ve kollanacak hiçbir yanı yoktur. 11 Eylül 2001 tarihinde ABD’de yaşanan terör olayı da, söylemek bile gereksiz ama hiç kuşkusuz, bu tanımın içine girer.

Dünyanın neresinde olursa olsun, tüm insanlık büyük bir insanlık dramına ve dehşete tanık oldu. Binlerce masum insan, ya hiç farkına varmadan, ya da acılar, korkular ve herhalde anlatılması tanımsız duygular içinde yaşamını yitirdi. İnsanlık, kendi tarihi boyunca yaşamış olduğu, yaşamak zorunda bırakıldığı nice kıyıma bir yenisini ekledi. Yeryüzünün sahibi olan insanlık ne ders alıyor ve ne de felakete doyuyor. Adına ister terör deyin, ya da ABD Başkanı G.W. Bush’un dediği gibi, isterseniz savaş, insan yaşamını sona erdirmeye yönelik -hangi türden olursa olsun- eylemlere son verebilmek için insanlık ortak arayışlara ve çareler üretmeye yönelmedikçe, ne akan kan duracak, ne de sele dönüşen gözyaşları dinecektir. İşin asıl korkutucu yanı, böyle bir yönelişi müjdeleyebilecek hiçbir olumlu gelişmenin ortada bulunmuyor olmasıdır. Bunun da çok temel bir nedeni var: Çünkü dünyamızdaki ekonomik ve toplumsal yaşamın dengeleri yapaydır. Çünkü bu dengeler kaba kuvvete, güce, sömürüye; çünkü bu dengeler haksızlığa, adaletsizliğe ve acımasızlığa dayanıyor. Bu dengelerin harcı kanla, gözyaşıyla, karşılığı ödenmemiş alın teriyle, pisliğin ve irinin her türlüyle karılmıştır. Yalnızca “**Elde et ve tüket**” gibi hastalıklı bir yaşam algılamasını eksen kabul eden bir gidiş çevresinde yoğunlaştırılmaya çalışılan ve yine yalnızca güçlüden yana olan bir yaşam anlayışı ve biçimi, hak, hukuk ve adalet kavramlarını birer önemsiz akademik ayrıntı gibi görerek sömürdükçe semiriyor ve doymak bilmeyen bir arsız iştah ile önüne gelen ne varsa yutuyor, ne varsa yıkıp geçiyor. Para, peşinde koşulacak yegane değer, parasal konular ve onun güdümündeki ekonomi de yaşamın tek değeri haline gelmiş. Gerçek sevginin, gerçek dostluğun, gerçek barışın ve güçlü olanların dışındaki ulusların yaşama hakkına saygı duymanın yerinde yeller esiyor. İşte, böylesine çarpık bir anlayışa dayanan bir yapının içinde yaşamak zorunda kalan ve bu çarpıklığın faturasını kendi acısıyla, gözyaşıyla, kanıyla ve yoksulluğuyla ödemek zorunda bırakılan dünya halkları içine öfke, nefret, kin ve düşmanlık tohumları atılmış ve de yeşertilmiştir. Emperyalist amaçlar için korunmuş, kullanılmış ve zaman zaman da sahip çıkılmış olan terörün, böyle bir ortamda denetim altında tutulabilmesi, kuşkusuz, olanaksızlaşacaktır ve de öyle olmaktadır. Terörü kollayanlar ve ondan medet umanlar, sonunda, kaçınılmaz olarak, bu silahın kendilerine yönelmeleri ile karşı karşıya gelmek durumunda kalmaktadırlar. Terör iki yanlı ve iki yönlü kullanılan bir bıçak gibi her yeri yaralıyor, yakıyor ve yok ediyor. Terörden en çok çeken ülkelerden biri olarak, bu ülkenin insanları bu acının ne denli derinlere ulaşabileceğini, maalesef, dünyada herkesten daha iyi ve yakından biliyorlar.

Nasıl Bir Dünyada Yaşıyoruz?:

1990’lı yıllara değin, dünyada nükleer savaş tehdidinin yarattığı dehşet dengesi -ki bu siyasal ve askeri bir dengedir- içinde, kendine iki bloğun birinde yer bulmuş olan ülkeler, bu dehşet dengesinin devamı doğrultusunda bir takım ödünleri elde edebiliyorlar, bir başka deyişle, üzerlerine o kadar fazla gidilemiyordu. Bu dehşet dengesi sona erdi; ama dünya, şimdilerde yeni dengelerini aramanın büyük dehşetini yaşıyor. 11 Eylül 2001’e kadar ABD, dünyada oluşturulmaya çalışılan tek kutuplu yapının merkezinde ve kurulmak istenen yeni düzenin direksiyonunda bulunuyordu. ABD’nin yerleştirmeye çalıştığı düzen ve onun araçları yüzünden, dünyada büyük bir tepkiye, kine ve öfkeye yol açıldığı biliniyor. Çünkü, bu politika, dünyada birçok ülkenin gelişmemesini, birçok ülkenin geri kalmasını amaçlıyor ve buna neden oluyor. Sonunda da, faturayı ödemek masum insanlara düşüyor ve düşmanlıklar biliniyor. Bu dehşet verici olaydan çıkarılması gereken dersler kadar, ders çıkarması gerekenler de var kuşkusuz. ABD, bize göre, bu dersi çıkarması gerekenlerin başında geliyor. ABD, şüphesiz bu olayı, kendi güvenlik dizge ve önlemleri bakımından enine boyuna tartışacak, araştırarak ve bu alanlara yönelik önlemleri alma yoluna, elbette gidecektir. Bizim değinmek istediğimiz konu biraz daha farklı. ABD’nin alması gereken asıl önlem, öncelikle, dünyadan kendisine yönelmiş olduğu bu

olayla da çok açık bir biçimde ortaya çıkan düşmanlık, öfke ve kin gibi yakıcı duyguları azaltmaya ve bunlara engel olmaya çalışmak olmalıdır. Bu saldırı olayını, demokrasiyi, ya da adaleti hedef alan bir olay olarak tanımakla sınırlandırmak işin kolaylığıdır.

Bunun nasıl yapılabileceği ise, aşağı yukarı belli. ABD, her şeyden önce, dünyanın geri kalanına bakış açısını değiştirmeli, tüm dünyayı kendi arka bahçesi ve kendisini, gelişmesini tamamlamamış ülkelerin elindeki kaynak ve olanakları da, kendi ulusal çıkarları için istediği gibi kullanma konusunda yetkili olarak görmekten vazgeçmelidir. Eğer dünya barışına katkı sağlamak istiyorsa, öncelikle yapması gereken budur. Çünkü içinde yaşamakta olduğumuz dünya, insanlığın bugünü ve geleceği açısından çok büyük tehlikeler ile karşı karşıyadır. Bir yanda dengesizlikleri, acımasızlıkları ve çarpıklarına karşın, çeşitli güç araçları ve emperyalist politikaları yardımıyla dünyada egemenliğini kurmaya çalışan bir düzen var. Bu düzen, bugüne değin, ırkçı, dinsel ve mezhepsel konuları acımasızca kullanmaktan çekinmedi. Öte yanda da, bu ortamın ortamdaki beslenen başka çıkar ve güç arayışçıları var. En büyük tehdit ise, dünya halkları adına hala denetim altına alınamamış nükleer, biyolojik ve kimyasal silahlarda gizli. Dünya sanki bir ateş topu olmuş da, tüm bu silahlar kurşundan sandıklar içinde gizlenmiş kuru barut yığınları gibi. Ateşin yakıcılığı arttıkça, bu sandıklardan bazılarının şurada veya burada eriyerek içindeki barutun ateşle buluşmayacağını kimse garanti edemez ve zaten de edemiyor. Böyle bir buluşmanın ardından kopacak olan patlama ve gümbürtü yeryüzündeki tüm canlı yaşamı, bir değil birkaç kez yok etme gücüne sahip; uzmanları böyle diyor.

Kendi Gerçeğinde ve Dünyanın Gerçeğinde Denge:

İçinde bulunduğumuz evrene, en azından, bizim gezegen sistemimize bir göz atalım. Tanık olacağımız bu muhteşem var oluşun sihirli sözcüğü **dengedir**. Kendi kuralları içinde, bir başka deyişle, kendi doğal dengesi içinde gerçekleşmekte olan ve gelişen hiçbir olayda ve olguda rahatsızlık verici, haksız ve adaletsiz bir sonuca rastlamak olanaklı değildir. Sorunlar, sürtüşmeler, kinler, acılar ve çatışmalar; sistemlerin, kendi doğal yapısından uzaklaştırılarak zoraki bir dengede muhafaza edilmeye zorlandıklarında ve hak edilmeyeni elde etmek, başkalarına ait olanlara el uzatmak için entrikaya, baskıya, sömürüye, haksız nüfuz ve nihayet kaba kuvvet kullanımına baş vurulduğunda ortaya çıkmaktadır. Günümüzde dünya, işte, bu dengesizliğin çok büyük boyutlara ulaştığı ve tırmanışını sürdürdüğü bir aşamanın doruğuna doğru hızla yaklaşmaktadır. Yerleştirilmeye çalışılan **"Yeni Dünya Düzeni"** ve onun başlıca aracı olan **"Küreselleşme"** -bir başka deyişle, paranın kayıtsız ve şartsız egemenlik arayışı ve dünya kaynaklarını ele geçirme planları- dünyadaki dengeleri iyice zorlamış ve germiştir. Bu tıpkı, bir saniye önce azametle parlayan bir billur vazonun, eğer bünyesinde olmaması gereken ön gerilmeleri taşıyorsa, bir saniye sonra tuzla buz olmaya aday olması gibi bir şeye benziyor. Evet dünyada dengeler iyice bozuldu. Bir yanda, yıllık geliri kişi başına kırk bin dolara ulaşanlar, öte yanda ise, yiyecek ekmek, içecek temiz su bulamayanlar. Dünya nüfusunun beşte biri bugün yılda 350 dolarlık gelirin altında, açlık sınırında yaşıyor. Dünyada zorlanarak korunmaya çalışılan ekonomik ve sosyal denge, işte budur. Zenginlerin daha zenginleşmelerini ve yoksulların daha da yoksullaştırılması, adeta topluca bir köleleştirilmeye mahkum edilmesiyle sürdürülmeye çalışılan düzen, bu düzen. Var olan bu kokuşmuş ve aşırı zorlanmış dengeyi korumak için bu düzenden beslenenler her türlü yanlış yola ve araca başvurmuş ve de vurmaktadır. Mikro milliyetçilikten, dinsel ve mezhepsel farklılıklara ve her türden entrikaya değin, her konuyu istismar etmekten, kaşırmaktan ve bir çıkar aracı olarak kullanmaktan kaçınmamış olan bu anlayış ve bu uygulama tanındıktır; uluslararası tekelleci sermayenin ve onu himaye eden devletlerin güdümündeki emperyalizmin yeni ama bilinen yüzüdür bu uygulama. Hatta, işi o denli azıtmışlardır ki, terörü yaratmış, beslemiş, korumuş ve yeri geldiğinde de savunabilmişlerdir bile.

Bundan Sonra Ne Olacak?

Bu olay üzerine, herkesin birbirlerine sorduğu ve yanıtını aradığı soru şu: *"Bundan sonra neler olacak veya insanlığı daha başka ne türlü felaketler bekliyor?"*. Bu yanıt, daha çok, ABD'nin bundan sonra yapmayı istediği ve neleri hedeflediğiyle, hangi çevrelere, özellikle, kendi ulusal kamuoyuna hangi iletileri vermek isteyeceğine göre belirginleşiyor. Bir diğer önemli konu da, ABD'nin bu olayın temelinde yatan nedenleri değerlendirirken, kendisinin dünyadaki tutumunu sorgulayan bir yaklaşım izleyip izlemeyeceğidir. Gelen ilk tepkiler, konunun ABD'de, daha çok ve maalesef, bir öç alma boyutu ile öne çıkmakta olduğunu göstermekteydi. Daha sonra düzeltme yoluna gidilmişse de, Başkan Bush'un **"Haçlı Seferi"** sözlerini kullanmış olma talihsizliği, bu duygunun önemli bir unsur olarak gözlerden uzak tutulmaması gerektiğini

gösteriyor. Bir Hintli'nin, sırf bir Müslüman olduğu sanısıyla öldürülmüş olması, toplum liderlerinin, söylem ve eylemlerinde, aklın yerine kendi kişisel duygusal burgaçlarını öne çıkarmasının ne büyük bir yanlış olduğunun yeni bir göstergesidir. Liderler de birer insandır ve onların da, elbet herkes gibi duyguları vardır ama onların, aklın gerektirdiğini bir yana iterek duyguları ile hareket etme hakları yoktur. Bu konudaki en görkemli örnek, yine, bizim tarihimizden geliyor. Kurtuluş Savaşı'nın muzaffer komutanı Mustafa Kemal, büyük acılarla yoğrulmuş ve büyük uğraşlarla aşılmış bir yolun sonunda, üzerine basması için yere serilen düşman bayrağını işaret ederek *"Bayrak bir ulusun onurunu simgeler, onu yerden kaldıran"* demiştir. İşte o, bu yüzden, Mustafa Kemal'dir ve bu yüzden o halâ, çağdaşı olan ve daha sonra dünya sahnesine çıkan tüm liderlerinin unutulmasına rağmen, hala yaşamakta ve fikirleri ve *"Yurtta Sulh, Dünyada Sulh"* özdeyişinde özetlediği dünyaya bakışıyla 21. yüzyıla ve dün olduğu gibi bugün de tüm insanlığa ışık tutmaktadır. Ülkemizde, bir zamanlar *"Türkiye Atatürk'ü Aşmalıdır"* teraneleriyle yola çıkan, çağdaşın ne olduğunu kavrama ve çağcılığın neleri gerektirdiğini değerlendirme özürülü Numaracı Cumhuriyetçiler'in içine düştükleri büyük yanlışın yeni bir kanıtı, bir kez daha, hepimizin gözleri önündedir. Böylesine büyük bir öndere sahip bir ulusun, onun öğretisinin dışında başka yönere yönelmesini, yönlendirilmek istenmesini gözlemlememek, doğrusu, anlaşılır gibi değil.

Savaş, legal silahlı güçlerin aralarında meydana gelen çatışmaya verilen ad. Bu hareket, eğer sivillere yöneliyorsa, bunun üst başlığı Bay Bush'un söylediği gibi bir savaş da olsa, gerçekte, bir terördür. Bir savaş aracı olarak kullanılması, onun bir terör eylemi olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. İnsanlık tarihi ve özellikle geçtiğimiz yüzyıl, maalesef, bu türden birçok olayla dolu. ABD yönetimi tarafından, saldırının bir numaralı sorumlusu olarak gösterilen Usame Bin Ladin'i himaye ettiği gerekçesiyle Taliban yönetimini hedef alan bir bombalama eylemi başlatıldı ve sürdürülüyor. Taliban yönetimini devirmeyi ve terörü hedef aldığını ve Taliban sonrasında Afganistan'da yeni bir siyasal yapılanmanın amaçladığını söyleyen bu hareket, zaten Taliban yönetiminin mağduru olan yoksul Afgan halkından birçok masum insanın ölmesine, yaralanmasına ve zarar görmesine de yol açıyor. O takdirde, bu hareketin sivilleri hedef almadığı, hala, nasıl savunulabiliyor? ABD yönetimi, Pakistan'dan, Afganistan halkına yaptığı gıda yardımını kesmesini istemiş. Bu istek yine aynı halkın açlıktan kırılması anlamına gelmeyecek mi? Böyle bir yaptırımın uygulanması ile uluslararası terörle mücadele arasında nasıl bir bağlantı kurulabilir ki? Yedi-sekiz milyon Afganlı'nın açlık tehlikesi içinde bulunduğu bir ortamda günde altmış bin kişiye ancak yetebilecek havadan yapılan bir gıda yardımı bu gerçeği nasıl örtecek ki? Bu askeri hareketin hedefi ve amacı olarak belirtilenlerin dışında, enerji kaynaklarına bu denli yakın bir bölgede yeni bir zemin kazanmak planları gözlerden kolayca kaçırılabilir mi? ABD yönetimi, yapmış olduğu açıklamalarla şöyle bir izlenim veriyor: Bu işte benimle birlikte hareket edenlerin dışında kalanlar, bir başka deyişle, benim segeceğim savaşım yöntemleri ile mutabık olmayanlar olursa, onlar da benim düşmanımıdır. Doğrusu, bu son derecede, keskin ve kategorik bir tanımlama. Uluslararası terörle savaşım konusuna her ülke katkı vermelidir, bu temel bir kural olmalı ancak, bunun yöntem ve araçları ortak bir anlayışla belirlenip uygulanmalıdır. Yok; herkes benim istediğim türden desteği bana itirazsız vermelidir gibi bir yaklaşım içinde olmak, ABD'nin dünyanın geri kalanına bakışındaki olumsuz tabloyu gözler önüne seren yeni bir kanıt oluşturmaktadır.

Evet; ABD, konuyu önce bir savaş olarak tanımladı ve Usame Bin Ladin'i de bir numaralı şüpheli olarak ilan etti. ABD, bununla birlikte, eğer varsa, elindeki kanıtları dünya kamuoyuna, henüz, tam olarak açıklamadı. Kesin kanıtlara ulaşamaması durumunda, bu olayın başka terör grupları tarafından gerçekleştirilmiş olma olasılığı da varlığını korumaya devam edecektir. Terörle mücadele ediyorum diye, masum Afgan halkının da kırılmasına yol açabilecek böyle bir askeri operasyonun, 11 Eylül saldırısının bir başka odak tarafından gerçekleştirilmiş olması durumunda, ABD'yi çok daha fazla güç durumda bırakacağı ortadadır. ABD yönetiminin bu koşulları göz önüne almıyor olması düşünülemez. Eğer tüm bunlara rağmen, ABD, Afgan halkından çok sayıda masum insanın kıyımına neden olabilecek böyle bir olaya gözü kapalı olarak girmeyi göze alıyorsa, o zaman, ya dünya kamuoyunun görüşlerini umursamıyordur ya da, bu terör olayının sonucunda ortaya çıkan ortamdan, kendi süper gücüne güvenerek, kendi adına başka siyasal, ekonomik ve stratejik hedeflerin peşindedir. Az önce sözünü ettiğimiz olasılıkların gerçekleşmesi durumunda ise, Türkiye de dahil olmak üzere, bu olayın faillerinin yakalanıp adalet önüne çıkarılması ve terörle mücadele konusunda vermiş olduklar destek yüzünden, ABD tarafından ve ABD'nin amaçları doğrultusunda kullanılmış olacaklardır, buna hiç kuşku yok. Bu durumda, hiç bir ülke *"Ne yapalım ABD bizi yanlış yönlendirdi"* gibi bir mazeretin

ardına saklanamaz. O halde, bu aşamada, yapılması gereken, en azından, ABD'nin, dostları ve müttefikleri ve destek vaadinde bulunan her ülke tarafından uyarılmasıdır. Öte yandan, gerek ABD yetkililerince dile getirilen ve gerek kamuoyunda yapılan tartışmalarda, bu olayın arkasında, büyük bir organizasyonun olduğu, bu bağlamda, bir, ya da, birden fazla devletin bu olaya destek vermiş hatta bu saldırının planlanması aşamasında yer almış olduğu, esasen, yapılan uçak saldırısı olayının, Bin Ladin ve adamları tarafından böyle bir destek olmaksızın üstünden gelinemeyecek kadar karmaşık bir olay olduğu dile getiriliyor. Eğer gerçek buysa, o zaman durum görüldüğünden çok daha ciddidir ve ABD yetkililerinin ifade ettikleri "yeni bir milat" çok daha derin ve düşündürücü bir anlam kazanır.

İki kutuplu dehşet dengesinin sona ermesinden bu yana, dünyada, ABD'nin patronluğunu yaptığı tek kutuplu yeni bir düzen yerleştirilmeye çalışılıyor. ABD'nin dünyanın tek süper gücü ve tek patronu olmaya soyunması ise, hiç kuşkusuz, Çin ve Rusya başta olmak üzere bir çok ülkenin ve hatta AB'nin bile hoşuna gitmiyor. Görüşler, 21. yüzyılın Asya'nın çağı olacağı doğrultusunda. Uzakdoğu'daki büyük bir ekonomik güç olan Çin ise, bu yüzyılın kutup başlarından biri olacağının işaretleri ortada. Rusya'nın da bir başka kutup başı olmak hedefini kolay kolay terk etmeyeceğinin, sanırız fazla bir kanıt gereksinimi yok. Bu bağlamda Çin, Rusya ve Hindistan'ın oluşturduğu Asya üçgeni, ABD'nin dünyanın tek patronu olma iddiasına meydan okuyan en güçlü bir rakiptir. Ulema Meclisi'nin göstermelik çağrısı ile karşı karşıya kalsa bile, ABD'nin karşılık olarak, tüm El Kaide Örgütü mensuplarının kendilerine teslim edilmesi ve Afganistan'daki tüm kampların ABD askeri denetimine açılması ve Afganistan'da tutuklu bulunan tüm yabancıların salıverilmesi gibi istekler ileri sürmesi ve bu isteklerin tartışmaya ve pazarlığa açık olmadığına ifade edilmesi, bu askeri hareketin, aslında, bu üçgenin ortasına yerleşerek bu oluşumun engellenmesi gibi bir başka hedefi de amaçlamakta olduğu iddialarına haklılık kazandırıyor. ABD'nin, terörle mücadeleye destek verme adına, dünya ülkelerinden ölçsüz taleplerde bulunmayacağını umut etmek istiyoruz.

Türkiye: "Terör Mağduru Bir Ülke"

Türkiye, terör yüzünden çok acı çekti çok canlar yitirdi, çok sakat verdi ve çok da toplumsal, demografik ve ekonomik kayıplara ve çarpıklıklara maruz kaldı. Türkiye'yi kasıp kavuran bu teröre karşı, onun yanında yer almak yerine; **"Bu bir iç savaştır; teröristler özgürlük savaşçılarıdır"** diyerek topu taca atan, Türkiye'ye destek vermekten ziyade, zaman zaman, terörü ve teröristleri şu veya bu şekilde destekleyen, koruyan, onlara hoş gözle bakan ve bu olaydan kendisine siyasal çıkarlar uman bir çok batılı güç merkezinin izlediği politika ve yaklaşımları ortadadır. Yaşanan acılarla dolu bu on yılı aşkın süre içinde, Türkiye'de, halkın hiçbir kesiminin, bir ötekisine yönelik düşmanca hareket ve eylemine tanık olunmadı. Bunun nedeni, halkın temelde çok güçlü kültürel ve tarihi bağlarla birbirlerine kenetlenmiş sağlam bir yapıya sahip olmasıdır. Türkiye'yi parçalamaya çalışan güç odakları, işte, asıl, bu noktada yanıldılar. Buna benzer bir tabloyu dünyanın birçok ülkesinde, örneğin ABD'de görmeyen o kadar mümkün olmadığını söyleyebiliriz. Amerikan halkını bir arada tutan unsur, "Amerikan Yaşam Tarzı" olarak adlandırdıkları ekonomik refah ortamı iken, güvenlik olgusu da bu ortamın korunması için esastır.

Bu olaydan ders çıkarması gereken bir çok başka ülke var ve Türkiye de bu ülkelerden biri. Türkiye, terörle savaşım konusunda uzun yıllar boyunca karşısına dikilmiş olan ve özellikle Batılı güç merkezlerinin ortaya koymuş olduğu ikiye bölünmüş tavır, pusuya düşürülme, engellenme ve ayağa dolanma plan ve davranışları yüzünden çok zarar gördü. Son dehşet verici olayın ertesinde AB üyesi ülkelerin terörle mücadele konusunda almış bulundukları "Ortak bir politika izleme kararı" ne kadar yerinde ise, aynı ülkelerin, geçmişte Türkiye'yi hedef alan terör konu olduğunda sergilemiş oldukları tavrın, ne denli yanlış ve yanlı olduğun bir kez daha gözler önüne seriliyor olması bakımından da o kadar tarihi ve o kadar ibretlerle doludur. Bununla birlikte, AB zirvesinde karara bağlanacak olan terör ve terör örgütü tanımları kapsamında Türkiye örneğini dışarıda bırakacak bir formüle doğru, yine o malum çevreler tarafından güdümlenmeye çalışılan yönelme girişimleri endişe ve ibret vericidir. Türkiye, bu gibi konularda, artık eskiden olduğu gibi, bazı diplomatik gerekçelerle sessiz kalmayacağını işaretlerini vermeye başlamış olmakla yetinemez; bu gerçeğin altını koyu koyu çizmek zorundadır.

Teröre yıllarca kurban vermiş, büyük maddi ve manevi kayıp ve zararlara uğramış bir ülke olarak Türkiye'nin, dünya genelinde, terörle mücadele konusunda varılacak bir ortak anlayışa ve gayretlere destek vermesi doğaldır. Bununla birlikte, Türkiye, bölücü teröre karşı yıllar boyu

tek başına vermiş olduğu büyük mücadele sırasında ne gibi tezgahlara getirilmek istendiğini, nasıl yalnız bırakıldığını, nasıl arkadan hançerlendiğini ve **sözüm ona** dost ve müttefiklerince nasıl çifte standartlarla engellenmeye çalışıldığını; bu çirkin ikiyüzlülüğu ısrarla dile getirmeli ve bu durumu tescil ettirmelidir. Türkiye, az önce de söylemeye çalıştığımız gibi, terörle mücadele kapsamında BM bünyesinde alınacak önlemlere destek verebilir ve katkıda bulunabilir, ancak hiç temenni etmeyiz ama, ileride çıkacak bir savaşın hiçbir şekilde tarafı olamaz ve olmamalıdır. Bu nedenle, Afganistan'daki savaşın içine kendi askerini kesinlikle göndermemelidir. Çünkü savaşlar hiçbir şeyi çözmiyor; ne acıları dindiriyor, ne de akan kanı durduruyor, yalnızca, silah tüccarlarının ellerini ovuşturmasını sağlıyor. Ayrıca, böyle bir girişim Türkiye'nin ne gerçekleriyle bağdaşılıyor ve ne de gereksinimleriyle örtüşüyor. Uluslararası terörizmle mücadelede yapılması gereken en önemli husus, bütün devletlerin ve hükümetlerin ortak bir tanım üzerinde birleşmeleri, mücadelede ortak bir tavır sergilemeleri ve mutlaka hukukun içinde kalmalarıdır.

Bu olaydan, tüm insanlar olarak hepimizin çıkarması gereken dersler var. Bu dünya hepimizin ve onun kurallarına; bir başka deyişle, yeryüzündeki yaşamın kurallarına uyum sağlamadan ne barış gelecektir ne de kardeşlik. Bunu sağlamanın yolunu açan kapının kilidi **dengedir**. Dengelerin bu ölçülerde bozulduğu, zorlandığı ve baskı altına alınmaya çalışıldığı durumlarda sistem yerini bir kaosa bırakır; onun getireceğı ise dehşetten, korkudan ve acıdan başka bir şey değildir.

Bu gerçeğı anlamanın zamanı daha gelmedi mi? İnsanlık yeterince acı çekmedi mi? Sömürsüz, savaşırsız ve terörsüz bir dünya istiyoruz ve o büyük sese bir kez daha kulak veriyoruz: "**Yurtta Barış Dünyada Barış**"
